

Draga braćo i sestre,

ono najbitnije po čemu je Crkva zapravo Crkva, nije nešto drugo nego upravo sveta Evharistija, sv. Misa, a ne zgrade, imovina i finansije, ne brojnost vernika po pojedinoj župi ili parohiji. Crkva se objavljuje, što ona jeste, upravo po sv. Liturgiji, to je njen izvor i vrhunac.

Pripadamo Crkvi po Isusovoj prisutnosti u Evharistiji i po našem učestvovanju u toj Evharistiji. Crkva je dakle evharistijska zajednica. To je ono bitno za nju. Sv. Misa je Isusovo delo, ne sveštenikovo ili biskupovo, nego Isusa Hrista koji je pobednik nad smrću, koji je čoveka uneo u puno zajedništvo Božijeg života.

Hristos po sv. Liturgiji oprisućuje svoje delo pobede nad smrću i nas kroz to želi uključiti u taj svoj svet, da i mi budemo učesnici pobede nad smrću.

Onaj ko ne razume da se po tome nešto za nas izvelo, reći će da je Liturgija nešto nepotrebno i da ne treba tamo ići. Ali onaj ko shvata da je to zapravo dostizanje punine svoga postojanja, taj će sasvim sigurno nastojati doći na sv. Liturgiju i pričešćivati se redovno.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre,

čitamo kod sv. Marka: "Bez priča im ne govoraše, a nasamo bi svojim učenicima sve razjašnjavao." Zašto je to tako, zašto Hristos razjašnjava stvari jednima a ne drugima, da li bismo mogli reći da je zato Hristos pristrasan?

Ne, nipošto! Ne smemo smetnuti sa uma da Hristos vidi ljudsko srce, ljudske misli, dušu, i odmah dobro zna što je u srcu čovekovom – da li dobro ili zlo. Upravo po tom principu Hristos odbija da iznosi svete nauke onima koji su nedostojni, odbija im razjašnjavati jer zna unapred da to neće uroditi nikakvim plodom osim "plodom" omalovažavanja Hrista i njegovog poslanja. Na taj način Gospod ih zapravo čuva od velikoga greha koji bi oni mogli poćiniti, a to je greh omalovažavanja Gospoda, odnosno, to je greh protiv Svetoga Duha.

Zato im bez prispodobe ne govoraše, da bi oni mogli razmišljati i postepeno, korak po

korak slagati u svojoj glavi kockice da bi složili celokupnu sliku. Nije dobro, draga braćo i sestre, velike stvari govoriti osobama koje nisu spremne za velike stvari – istina se treba dozirati na onu meru koja će biti shvatljiva pojedincu. Stoga Hristos i koristi taj pedagoški princip.

A Carstvo Božije u nama će rasti konstantno, bez obzira na nedaće i situacije u kojima možda sve izgleda beznadežno, rašće Kraljevstvo jer ono je sila Božija. Bitno je trajno u mislima i srcu biti usmeren prema Gospodu, uzdati se u Njega, i Carstvo će Njegovo u nama rasti, jer će Gospod sve više biti prisutan u našem srcu.

03.06.2018., broj 122 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

stanje nekih "modernih teologa" je takvo da su zbog nepovezanosti s Gospodom usled nedostatka istraživanja, molitve i meditacije, ušli u takvu reinterpretaciju Svetog pisma, da je ona sasvim suprotna tradiciji, običajima, uzusima i samom Svetom pismu. Oni zanemaruju poruku Svetog pisma da bi stvorili prostor za vlastita shvatanja teologije u službi antropologije, odnosno teologije koja bi se savijala pred ljudskim gresima i opravdavala ih, tako da čovek nastavlja delovati u okorelosti svoga srca, neobraćen, a da ujedno smatra da je na putu Božijem. To je samozavaravanje samoga sebe.

Takvi "moderni teolozi" posmatraju Sveto pismo kao neobičnu mitologiju gde Hristos postaje poetsko sredstvo za predstavljanje ideja nekog (nekih) anonimnog genija ili u najboljem slučaju istorijska osoba koja i nije onakva kakva je prikazana u Pismu. Ali prema samom Svetom pismu, jasno je da je Hristos kao osoba cilj i tema Svetoga pisma. Prema tome, čitanje Svetoga pisma ima svrhu ne da nas odvraća od ispravnog učenja (kako žele ovi "moderni teolozi" koji dopuštaju blagoslov istopolnih parova i relativizuju sve što se ne uklapa u njihovu navrat - nanos okrenutu šemu) već da usmerava pažnju čitatelja prema autentičnom Hristu, a ne reinterpretiranom surogatu.

Sveto pismo usmereno je prema Hristu, stoga je Hristos i krajnji cilj Pisma. Ono što je on govorio treba sprovoditi u praksi, a ne ono što govore reinterpretatori koji će uskoro Deset zapovesti redukovati npr. na "Pet zapovesti" jer se njima - eto - čini da se tako lakše diše.

Ugledajmo se u ispravne stavove koji su nasuprot ovih "modernista" i u potpunom

skladu sa Svetim pismom i sa ranim hrišćanskim učenjem: s apostolskim ocima, s crkvenim ocima i crkvenim naučiteljima (grčkim i latinskim), s apologetskim ocima i pustinjanskim crkvenim ocima... sa istorijom koja seže u sadašnjost preko onih koji čuvaju ispravne izvore na hvalu Božiju i spasenje duša.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre,

Čitajući Jevanđelje, ne možemo a da se ne zapitamo: odakle ogromna količina zla u farisejima, u ljudima koji su smatrali da služe Bogu? Nije li impresivna veličina te zablude? To okorelo društvo zla, sve što čini jeste zaustavljanje svakog ispravnog učenja Božijeg, kao i stopiranje svake intervencije dobra - ukoliko nije po njihovim shvatanjima. I pošto ta zla družina nije mogla prihvatati Boga izvan mere svoga shvatanja, treba onda ubiti onoga ko takvog Boga objavljuje, pa makar taj bio sam Bog.

I koja je sada svrha fariseja i irodovaca? U ime ljudskih kategorija zatrti Božanske planove i milosrđe. Kada se zli ljudi nađu u bilo kakvoj grupaciji: bilo verskoj bilo civilnoj, stvari sigurno neće krenuti dobro. Neobraćenost je temeljni princip ega: prejak ego teško se obraća jer tada on umire sebi, umire onoj krutosti, ali ako ne umre ne može se ponovno roditi - ne može se obratiti. Stoga njih obraćenje ne zanima, jer to znači potpuno novi život u Svetome Duhu. Ali, Hristos reče da ukoliko se ne obratimo - nećemo moći u Carstvo Božije.

Gde je onda mesto ovakvima? Na to neka odgovori milosrđe Svemogućega. Ono što je činjenica jeste da se takvih grupacija nalazilo na ovoj planeti od pradavnih vremena, da su danas u inflaciji i da će ih budućnost pokazati u dodatnim potkategorijama.

20.-27.05.2018., broj 121 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

redovno se molimo Gospodu i njegovim svetiteljima da nas blagoslove, kako bi svako od nas bio sposoban i vredan instrument za realizaciju božanskog plana čije je ostvarenje neizostavan deo naše duhovne prakse. Teško je verovati da vreme tako brzo prolazi, i da će nam svima život proći vrlo brzo, poput treptaja oka. Kroz protok vremena mnoge stvari se u ljudskom životu promene, ali mora ostati konstanta

služenja s ljubavlju i saosećanjem prema svim bićima.

U tom duhovnom samožrtvovanju za rast i razvoj Božijeg sveta, najbolje se očituje duhovna praksa, a ona će biti sve više plodnija, što se mi više iznutra budemo ispitivali i izgrađivali uz Božiju prisutnost. S ljubavlju stvari rastu i s ljubavlju se dovršavaju, stoga su u ljubavi i zaštićene. I dok ostajemo zagledani u nadolazeći veliki događaj Pedesetnice, ostajemo ujedno otvoreni tom istom Duhu koji je apostole potaknuo na pastoralni rad, Duhu bez kojeg ne možemo činiti ništa. Samo uz pomoć tog Duha čovek može služiti drugima s ljubavlju i saosećanjem.

Molimo Gospoda da blagoslovi sve nas i našu instituciju kako bismo lakše ispunili božansku volju i viziju. To ćemo biti sposobni učiniti ako ne kreiramo svoje misli, nego se priključimo na Božije misli kroz molitvu i kontemplaciju – božansku meditaciju. Ono što se od nas traži jeste da saradujemo sa Milošću. Ništa više od toga. A to se događa s dubokom željom i predanošću, jer se ništa u životu i ne događa bez duboke želje i predanosti.

Čitanje Svetog Jevanđelja po Jovanu

U ono vreme: Reče Isus svojim učenicima:

"Kada dođe Branitelj koga ću vam poslati od Oca - Duh Istine koji od Oca izlazi - on će svedočiti za mene. I vi ćete svedočiti jer ste od početka sa mnom. Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi. No kada dođe on - Duh Istine - upućivaće vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što čuje i objavljiivaće će vam ono što dolazi. On će mene proslavljati jer će od moga uzimati i objavljiivati vama. Sve što ima Otac, moje je. Zbog toga vam rekoh: od moga uzima i - objavljiivaće vama."

Reč je Gospodnja.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre,

sve što nam se u duhovnom životu događa, događa se isključivo po Svetom Duhu. Tek kada se pojavi Sveti Duh, tada se stvari pokreću, obnavljaju se, rastu, dovršavaju se; tek tada nastupa napredak i savršenstvo. Čovekova bogolikost je utemeljena u mogućnosti primitka Svetoga Duha: mi smo hramovi Božiji, hramovi Svetoga Duha, i ukoliko se On u nama naseli, tada postajemo ono što od početka trebamo biti. Primiti Svetoga Duha jeste ljudska misija na ovom svetu. Ne možemo se sami promeniti, ne možemo se popraviti, ne možemo ništa. Sve to možemo samo i jedino po milosti

Svetoga Duha. On je pokretač svega, ojačavatelj volje, podržavatelj na putovanju, davatelj snage i nade...

Bez Svetoga Duha - Crkve ne bi mogli biti; apostoli ne bi delovali, ništa se ne bi događalo dobro. Stoga, neka nam ova svetkovina Duhova donese obilat plod sa nebesa – samoga Duha Istine koji neka se naseli u nama, neka nas transformiše u istini i ljubavi, i učini od nas ono što mi sami po sebi ne bismo bili sposobni učiniti i ostvariti nikada. Dolazak Hristov na ovaj svet i imao je za cilj slanje Svetoga Duha, koga je Otac poslao nakon što je Sin ispunio volju Očevu. Duše Sveti, osposobi nas da Te primimo i učini od nas ono što Ti misliš da je potrebno! Amin!

13.05.2018., broj 120 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

doživljaj sveta – posebno savremenog – često je turoban i prepun spoznaja o nepravdi posebno na socijalnim područjima. Ukoliko čovek nije sposoban da zađe u dublji smisao i time anulira protivrečnosti života, ukoliko nije sposoban da nazre dublju stvarnost iza problema koji mu se pojavljuju u životu, time čovek rizikuje da upadne u depresiju. Egzistencijalni bič svakidašnjice nemilosrdno mlati po iznemoglom čoveku koji od prezauzetosti na poslu i nerazumevanja nema vremena ni za sebe a kamoli za svoju porodicu. To u njemu stvara osećaj nelagode i nemira, osećaj teskobe i egzistencijalne nemoći, posebno kada se čini da on tu više ništa ne može učiniti, da stvari idu svojim tokom kao da imaju svoju vlastitu pamet koja ga vodi prema provaliji i rasulu izjedajući ga sa svih strana.

Čovek se u takvoj situaciji često oseća kao da je u nekoj posudi, kao marioneta, lutka na koncima svojih šefova, na koncima sudbine i neuspeha. U njemu se stvara gorčina i osećaj nedostatka izbora. U početku će to možda pokušavati sakriti, ali s vremenom mu više neće ići za rukom, gorčina će napredovati i njegov život može skončati tragično.

U našem savremenom vremenu distanciranosti i nekomunikacije, uprkos kompjuterima i telefonima, u svetu lišenom osećajnosti i topline, gde su međuljudski odnosi udaljeni poput sazvežđa, bujaju emocionalne krize koje pogoduju razvoju nepoverenja i neverice. Manjka osećaj sigurnosti, mira i ugodnosti.

Ukoliko čoveku nedostaje jedan dublji uvid u mudrost života, u tajnovitost Božije prisutnosti koja je tu - iako nije okom vidljiva, ukoliko nema poverenja u nadnaravno

koje hoće da ga spasi obraćajući mu se u unutrašnjosti intuitivnim glasom, te ako uz to nema ni dobrog prijatelja kojem bi se mogao požaliti, dolazi do inkarnata tame u ljudski život, do otuđenosti uprkos brojnim sredstvima komunikacije, i sve to čoveka sprečava da dođe do sinteze životne spoznaje.

Od toga je moguće sačuvati se samo ako ne zanemarimo duhovno u sebi, jer, duhovno je toliko moćno da je sposobno iz temelja izmeniti ljudski život u pozitivnom smislu.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre,

ponekad se zna reći da je večna borba između dobra i zla. Ta epska bitka očigledno je prisutna, s obzirom da Hristos Isus nedvosmisleno moli Oca da sačuva učenike od Zloga. Slanje njih (učenika) u svet takođe je nastavak borbe protiv Zla. Svrstavanje na stranu dobra protiv zla karakteristika je plemenitih ljudi svih vremena i religija, jer na kraju, kada čovek deluje iz svoje suštine i savesti, on se sam po sebi bori protiv Zla. Svako zlo jeste sakaćenje bitnog dela istine, nedostatak dela koji čini celovitost, onog dela zbog kojeg se celina čini drugačijom. Stoga je svako zlo ujedno i falsifikat, iluzija, parcijalnost, ograničenost – jednom rečju nesavršenost, laž.

Zlo nasrće na Dobro upravo zbog tog nedostatka savršenosti, zbog duhovne iščašenosti i invaliditeta. Proglasivši svoju bolest ispravnim stavom, Zlo se iracionalno u tvrdoglavosti probija kroz vekove, uzimajući svoj danak na različite načine. Čisti produkt njegovog delovanja je entropija na različitim nivoima, od moralne do fizikalne: u raspadanju sistema Zlo doživljava svoju satisfakciju, odbijajući da se sagleda objektivno zbog znanja da je i ono samo (Zlo) jedan sistem koji će postati žrtva samoga sebe.

To znanje Zlo u sebi sadrži implicitno, i zato je puno straha i za samo sebe. Božija reč, koja je istina, u ovom svetu je jedna od relativnosti s obzirom da se u ovoj dimenziji može staviti u relativnost sve, pa i Božja istina.

Na nama je, stoga, da se za tu Božiju istinu zauzmemo i da je uz pomoć Boga objavljujemo ovom u san utonulom svetu. Posvetiti se u istini znači upravo to. Neka nam u toj svetoj misiji bude na pomoći sam Sin Božiji, Hristos Gospod.

06.05.2018., broj 119 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

sveštenik današnjice mora biti jako dobro upoznat s bolešću koja je pandemijski prisutna. Reč je o depresiji. Depresija je bolest koju nalazimo već u prvim medicinskim opisima. Danas ona predstavlja jednu od najzastupljenijih psihičkih bolesti (poremećaja). Depresivni sindrom je stanje sniženog raspoloženja i prisutan je zbog različitih psihičkih poremećaja. Sadrži promene afekata odnosno emocija kao što su neraspoloženje, tuga, bezosećajnost, praznina, beznadežnost, očaj, teskoba, svi stepeni straha (anksioznost) itd.

Depresija se ubraja među najčešće poremećaje, predstavlja veliki javno-zdravstveni problem i veliki medicinski "skandal". Skandal po tome što je depresija često neprepoznata i nelečena bolest, a kada se prepozna - u visokom procentu se pogrešno i neuspešno leči. Sa druge strane, depresiju je lako dijagnostikovati ako se na nju misli, a može se i vrlo uspešno lečiti ako se kreativno koriste dostupni lekovi s antidepressivnim delovanjem uz brojne psihoterapijske tehnike, dijetetske mere i zdrave stilove života. Zbog velikog jaza između teorijskih mogućnosti uspešnog lečenja i rezultata u svakodnevnoj praksi, kao i pogrešnih predrasuda o depresiji, ona i dalje nastavlja da bude veliki medicinski skandal.

Sveštenici su "prirodno" poslani da umanjuju depresivne poremećaje kod braće i sestara. Pomoć koju sveštenik može dati duhovnim razgovorom zaista je značajna. Već samo upućivanje obolelog na Boga koji je ljubav, neizostavno pokreće pozitivne procese smirenja a time i lečenja. Otvoriti se Bogu znači biti otvoren i za ljude, i u tom smislu moramo se brinuti za malene.

Nedeljno razmišljanje

Zbog ljubavi Bog stvara i svemir i bića. Sve tajne sažimaju se u tajni ljubavi, koja je u sebi uvek samilost i milosrđe; uvek pomoć i briga, uvek želja za boljitkom svih. Ljubav je prvo i zadnje slovo abecede, i sva slova između. Tom abecedom je satkan kosmos – savršeni sklad.

Ljubav nas čini herojima: sposobnima za velike žrtve kakve nikada ne bismo ni pomislili da podnesemo. Ljubav je toliko nesebična, da stavlja tuđi život na mesto vlastitog: "Veće ljubavi niko nema od ove: da ko život svoj položi za svoje prijatelje." Jednom kada se postave jedna kraj druge tajna Ljubavi (dobro) i ruglo mržnje (zlo), ljubav će sijati kao sunce a mržnja će poput minijaturnog zakržljalog sitnog kamenčića

manifestovati besmisao radikalnog siromaštva ljubavi. Ljubav je smisao, mržnja je besmisao. Sledbenici mržnje sasvim sigurno propadaju, jer na kraju i onaj zadnji preostali kanibalni pacov pojede samoga sebe.

29.04.2018., broj 118 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ko god iz naroda Božijeg se prihvati sveštenučkoga poziva, takav treba znati da se prihvatio najveće stvari koje se ljudsko biće uopšte može prihvatiti. Dodatno, takav vitez – jer upravo je to pravo viteštvo /herojstvo/ - trebao bi imati pri svesti, da je orar na ramenu đakona, pored ostalih simbola, takođe i simbol težine koju on nosi na svome ramenu, duhovne težine koju podnosi i prikazuje Bogu za narod Božiji, za Crkvu Hristovu. Sveštenik, povrh toga, epitrahilj nosi preko oba ramena, oko vrata, pri čemu je ta simbolika težine još naglašenija.

Zašto je to tako? Zato jer, u datim okolnostima, đakon i sveštenik moraju biti sposobni izdržati sve poteškoće ovoga sveta i ostati na liniji poslanja na koje ih je poslao sam Hristos Isus po duhovnoj vlasti crkve. Tu je potrebno upravo duhovno viteštvo, jer samo plemeniti duhovi ljudski, bez obzira na njihove spoljne životne okolnosti i socijalni status, samo takvi plemeniti duhovi mogu podnositi da budu "smeće sveta", da ljudi po njima pljuju i gaze, da stoički podnose vređanja i omalovažavanja zbog Hrista. Upravo tu će se obistinjavati reči svetoga apostola Pavla: "Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, teskobama radi Hrista. Jer kad sam slab, onda sam jak" (2 Kor 12, 10). To je tajna koju je sv. Pavle iskusio dok je bio na ovom svetu, tajna bola koji kroz patnju sagoreva svo u nama preostalo zlo i oholost, taštinu i manjkavosti. I u tome je naša slava i naš rast: usavršeni kroz patnju postajemo čvrsti poput kamena i kao takvi valjani materijal za Hristovu stvar na ovom svetu.

Naša stamenost neka bude autentična: "Jao vama kad vas svi budu hvalili! Tako su činili lažnim prorocima oci njihovi. Nego, velim vama koji slušate: Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite svojim mrziteljima, blagosiljajte one koji vas proklinju, molite za one koji vas zlostavljaju. Onome ko te udari po jednom obrazu pruži i drugi, i onome ko ti otima gornju haljinu ne krati ni donje (Lk 6, 26-29).

Ovim se jasno uviđa ovozemaljska logika nasuprot Božije logike: "Jer misli vaše nisu moje misli i putevi moji nisu vaši putevi. Visoko je iznad zemlje nebo, tako su putevi moji iznad vaših puteva, i misli moje iznad vaših misli" (Is 55, 8-9). To je odgovor na

paradoks patnje koja čoveka usavršava, koja ga iznutra dovršava, kad je usmerena na delovanje dobra i rast carstva Božijeg.

Nedeljno razmišljanje

Greh je svaka delatnost koja se radi izvan Boga. Svako delovanje koje stvoreno biće čini izvan prisutnosti Božije, izvan Njegovog Duha, pomalo dovodi do debalansa i sve većeg otuđenja od izvora Istine. Takav debalans i sve veće otuđenje, sve dublje potonuće, neizostavan je proces i sudbina svakog bića koje se udaljava od Stvoritelja. Hristos to vrlo jasno govori: "Uistinu, bez mene ne možete činiti ništa" (Jv 15, 5), te još dramatičnije naglašava istu stvar: "Ako ko ne ostane u meni, izbace ga kao lozu i usahne" (Lk 15, 6). Oštrina Hristovih reči opravdana je jer govori o našem dobru, odnosno upozorava nas na konačnu sudbinu svih bića koja nastavljaju svoje udaljavanje od Stvoritelja.

Samo u zajedništvu sa Bogom čovek jedino ostvaruje sve svoje potencijale na najviši način. Izvan Boga stvorenje postaje duhovno bolesno, oboleva od ontološke disharmonije i debalansa duhovne egzistencije. S obzirom da su težnje ljudske za povratak Ocu prečesto bile osujećene različitim faktorima neznanja i nestalnosti, Bog je u svom smilovanju poslao u punini vremena Spasitelja, svoga Sina Hrista Isusa. Po njemu se povratak ostvario na najviši mogući način, kao što reče sam Hristos: "Ja sam vrata. Kroz mene ko uđe, spasiće se: i ulaziće i izlaziti i pašu nalaziti" (Jv 10, 9).

22.04.2018., broj 117 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

bolest je, u osnovi, posledica otuđenja od Boga. Onog istog trenutka kada čovek shvati da je njegovo stanje posledica otuđenja od Boga, lečenje je već započelo. Ne mora čovek sam biti krivac tog otuđenja od Boga, on može biti žrtva okolnosti, pogrešnih životnih odabira, pogrešnih zaključivanja itd. Bog nam trajno drži ispruženu ruku da nas izvuče iz provalije, na nama je samo da je prihvatimo. "Neisceljivo ne postoji, Bog je najveći lekar!" (Bruno Gruning).

Čovek nije samo materijalno, nego je i duhovno biće. Kada kažemo da je duhovno biće, prvenstveno mislimo na to da je čovek slika Božija. Po toj duhovnoj bogolikosti moguće je lečiti svoju psihosomatsku datost, s obzirom da je sam Bog prisutan u srži ljudskoga duha, a Bog je osoba koja ljubi sve što je stvorio dajući svakom pojedinom

stvorenju svoju ljubav koja je blagotvorna i izlečujuća na svaki izvrstan način.

Uz tu veličinu čovekovu, čovek je ujedno i maleno, krhko biće. To je svojevrsni paradoks čoveka: velik je i malen ujedno, odnosno jak i slab – takav je i prisutan u svetu. Po malenosti je slab, a po bogolikosti velik. I što je u čoveku bogolikost manje negovana (duhovni život, molitva, vera) to više se iskrivljuje njegovo istinsko stanje i on biva podložan poremećajima – postaje rob svojih ograničenosti.

Nedeljno razmišljanje

Čitanje svetog Jevanđelja po Jovanu

U ono vreme:

"Reče Isus: Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. Najamnik – koji nije pastir i nije vlasnik ovaca – kad vidi vuka gde dolazi, ostavlja ovce i beži, a vuk ih grabi i razgoni: najamnik je i nije mu do ovaca.

Ja sam pastir dobri i poznajem ovce svoje i one mene poznaju, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce. Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i biće jedno stado i jedan pastir. Zbog toga me i ljubi Otac, što polažem život svoj da ga opet uzmem. Niko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovest primih od Oca svoga."

Reč Gospodnja.

Draga braćo i sestre,
samo u Bogu osvešten čovek sposoban je samoinicijativno preduzimati radnje koje će biti na blagoslov zajednici. Takva osveštenost rezultat je delovanja Duha Božijeg s jedne strane, i s druge strane rezultat otvorenosti čoveka Bogu. Onaj koji je sasvim otvoren Stvoritelju, onaj kroz kojega struji Sila Duha, zna da je kao sastavni deo celine kosmosa usmeren na pomoć bližnjima, svim ljudima iz svih naroda, plemena, narodnosti i jezika. Svi smo mi jedna porodica, bez obzira na različitost, jer imamo jednog Oca na nebesima. Stoga nam je svima jedan pastir a mi smo jedno stado.

Slobodno žrtvovanje na boljitak i napredak sveukupne stvarnosti, blagoslovno je delovanje pojedinca. Njegova unutrašnja osveštenost i shvatanje, te prihvatanje Božije volje, podstiče ga da čini dela Bogu mila.

Davanje života može biti u kritičnim trenucima i doslovno, fizički, kao što je to za nas učinio Gospod Isus. Međutim, čovek se u drugačijim okolnostima može davati i postepeno kroz čitav život. To je, mogli bismo reći, celoživotni proces davanja. Jedno sveto sagorevanje i dogorevanje života, koje će, na kraju, dovesti do posvete davatelja i primatelje.

Svako ljudsko odricanje za drugoga je svojevrsno polaganje života, odricanje od svoga da bi se posvetili drugima. Otvorimo se za druge, pružimo ruku, sledimo Učitelja, našega Gospoda Isusa, i ne bojmo se. Bog će činiti svoje delo preko nas, na dobro naše, naših bližnjih i sveta.

08.04.2018., broj 116 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

uranjajući u tajnu vaskrsenja Gospodnjeg, introspektivno ispitujmo sami sebe, i nastojmo otkriti ono što jesmo, kako bismo se mogli popraviti i biti ono što bismo trebali biti. Još bolje rečeno, trebamo pomoći Hristu da On od nas učini ono, što bismo trebali biti. Pri tome, ne smemo smetnuti s uma suštinu stvari, a to je stvarni kontakt sa Bogom. Može li Gospod biti zadovoljan time što su osnovane mnoge, često bogate i moćne crkve i hramovi koji slave Njegovo ime, ako je nestao stvaran kontakt sa Bogom?

Gospod nam kaže: "Ako me ko ljubi čuvaće moju reč pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti. Ko mene ne ljubi, reči mojih ne čuva. A reč koju slušate nije moja, nego Oca koji me posla.

To sam vam govorio dok sam boravio sa vama. Branitelj — Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučavaće vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh." Uskrsnuće Hristovo potvrda je da je sve ono što je on govorio i činio dokazano Bogom i blagosloveno. To za nas znači da smo pozvani provoditi Hristove odnose među ljudima; kao što je Gospod prešao iz smrti u život, tako i mi moramo prelaziti iz neprijateljstva u prijateljstva. Koliko je do nas, uspostavljajmo i obnavljajmo međuljudske odnose, lečimo uz pomoć Božiju stare rane, budimo milosrdni i opraštajmo. U tome će nam pomoći Branitelj - Sveti Duh. On je sveta, nevidljiva Božija vibratorna sila koja aktivno održava svemir: Samospoznata i sveznajuća, svemoćna Kozmička Vibracija, Veliki Branitelj, Tešitelj svih boli. Možemo Ga objašnjavati ali nemoguće Ga je objasniti, to najbolje svedoče svetitelji Božiji koji su GGa iskusili. Zato oni nisu govorili ono što misle nego što im je unutrašnja spoznaja po sili Svetog Duha nalagala da kažu. Vaskrsenju Gospodnjem prethodio je život žrtve,

odricanja, praštanja, ljubavi prema prijatelju kao i prema neprijatelju, i, iznad svega, uzvišena ljubav prema Bogu. Kao novorođenče u štatici u Vitlejemu, i kao spasitelj koji je ozdravljao bolesne i podizao mrtve, kao onaj koji je mučen i ubijen te koji je slavno uskrsnuo, Hristos svojom ljubavlju poput melema leči rane koje smo počinili našim gresima, samima sebi i međusobno. Živeo je među ljudima kao jedan od njih, tako da bi nam otvorio oči, da shvatimo da smo bogovi – ikone Božije – da nas po obraćenju i oproštenju greha vrati kući, Bogu Ocu.

Hristos Isus, novi Adam, daje nama - oslabljenim smrtnicima - potrebnu snagu da se podignemo i pobedimo sile kosmičkog zakona koje smo okrenuli protiv sebe svojim neposluhom u starom Adamu, odnosno Istočnim grehom. Hristos je nesumnjivo pokazao da je Bog uz čoveka i u najmračnijim trenucima. Pokazao je svetu koji je strahovao od svog Stvoritelja, kao od gnevnog Sudije, da je Bog sama milost i milosrđe, da je On Duh, i koji mu se klanjaju, moraju mu se klanjati u duhu i istini. Po Hristu, Bog nam je sasvim blizu, on nije više daleki i nepoznati Apsolut, već lični Bog blizine kojem se možeš obratiti u molitvi, i koji odgovara na molitvu kao Nebeski Otac.

Draga braćo i sestre, zagledajmo se u oči vaskrslog Gospoda, u oči ispunjene ljubavlju, u najlepše oči koje postoje. U tim uskrsnim očima odbljesak je čitavog svemira i moć koja održava i upravlja bezbrojne svetove. U njima je moć oproštenja greha, moć spasenja i otkupljenja, moć da učini sve novo i sve dobro, da obnovi i ozdravi. U Hristovom vaskrsenju i naše je buduće vaskrsenje. Stoga, pođimo kroz život na putu prema našem vaskrsu; prođimo molitvom, razumevanjem, ljubavlju, i uvek – ali baš uvek – očiju uprtih u našeg Spasitelja Hrista Isusa.

Njemu neka je svaka slava, čast i blagodarenje, sa Ocem i Svetim Duhom, sada i u večnost. Amin!

25.03.2018., broj 115 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Draga braćo i sestre, teško je biti pravi vitez Božiji. Ne može to svako. Stoga je za očekivati da će pojedina braća nekada pasti i odustati, radi nerazumevanja stvari i ličnih duhovnih slabosti. Božije delovanje, odnosno obnovljeni ili Novi Hristov Apostolat, biće sačinjen od onih sveštenika Crkve Hristove koji su se odrekli zla ovog sveta i svih malverzacija verskih institucija, te su svojevolski na bazi Božije providnosti ostali na putu Hristovog temeljnog učenja.

Nigdje na kugli zemaljskoj nije teže biti starokatolikom nego ovde, na Balkanu. To se zna i to je poznato, znaju se razlozi toga i istorija toga – istorija progona i zatiranja... Stoga su za naše redove u ovoj zemlji potrebni zaista pravi vitezovi.

Šta reći prestrašenom bratu iz naših redova? Ništa, ne treba ga osuđivati, jer znamo da nismo svi od Boga nadareni da budemo borci, vitezovi, i da imamo snage časno pasti te na isti način se, po Božijoj milosti, i časno podignuti.

Dogodio mu se u životu povetarac i pao je, kako bi onda izdržao oluju koja dolazi. Možda je bolje da se nespremni vitezovi i oni koji to nisu u duši, na vreme povuku, jer u datom trenutku mogu samo biti veliki teret u odlučujućim bitkama duha! Naravno, treba bit oprezan u odabiru ljudi, bogoslovski odgoj jeste bitan jer priprema ljude za "duhovni boj". Međutim, dobro su došli i oni koji sticajem okolnosti nisu prošli kroz institucionalno teološko obrazovanje, ali su zato prošli "životno Božije obrazovanje", na čijim platformama ih je Bog pripremio za predstojeće bitke!

Moramo biti spremni da će se mnogi boriti do kraja ali da će biti i onih koji će na jednom delu puta zastati, možda i odustati, iz jednostavnog razloga, jer nisu razumeli ili nisu imali snage da opstanu na putu Hristovog viteštva.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, čitajući muku Gospoda, opisanu u Jevanđeljima, i razmišljajući o njoj, čovek ostaje bez teksta. Zadubljen u sebe s osećajima praznine, žalosti i bola, s dubokim upitom: Zašto? Zbog čega je bilo potrebno da Isus prođe kroz agoniju izdaje, predanja i mučenja, kroz užas raspeća na krstu. Popljuvan, izrugan, omalovažen, otpisan, prezren i odbačen, čovek osramoćen i proglašen bezbožnikom, lažovom, bogohulnikom. Zbog čega je Bog Otac nedvosmisleno u Duhu jasno dao do znanja Isusu, da mora biti predan, da mora prihvatiti mučeničku smrt, i to ne bilo kakvu, nego mučeničku smrt jednog zlotvora koji zavađa narod, koji glumi što nije, koji se poziva na Boga a sa Njim nema veze... To su momenti u kojima se Isus stopio sa ljudima svih vremena, koji su nepravedno osuđivani i ubijani. Stopio se s boli čovečanstva da bi tu bol iznutra nadvladao, razbio i blagoslovio.

Sasvim je jasno, Bog je to od Isusa tražio iako je Isus molio za drugačiji ishod. To nam pokazuje Isusovu potpunu svesnost situacije i osećanja Božije volje. Zlo i njegova tama imaju svoje zakonitosti. Tim zakonitostima se Isus predao da ih nadvlada, išao im je u susret unapred, svestan celokupnog događanja koje će se nad njim izvršiti. Nije to lako, nimalo. Svi su se razbežali, podrške ni od kog. Ostao je sasvim sam. Čak se i Bog tada povukao iz njegovog života kako bi agonija bila potpuna. Isus je na krstu

proživio pakao.

Za oči površnog onovremenog posmatrača, on je običan jeretik koji zaslužuje ono što mu se dogodilo. U tome i jeste problem, u površnosti, u zatvorenosti duha – u neprotočnosti. Ne otkriva se svakome, draga braćo i sestre, milost Božija, iako je ponuđena svima. Neće ona u nedra površna i sklona osudi, plaho se distancira od pale ljudske logike. Isus je poput rubikona čije značenje Sveti Duh daje da shvati samo onome koji nije ostao zatvoren za milost Božije objave u Isusu. Tu milost utelovljene objave očigledno nisu videli oni koji su ga razapeli. Za njih, on je bio i ostao neshvaćeni rubikon. Oni ne prepoznaju na izmučenom licu Isusovom lice Božije.

Hristova tajna je tajna utelovljenja i poniženja, tajna mučeničke smrti, ali i tajna našeg spasenja i otkupljenja. Povrh svega, to je tajna Božije ljubavi koja od nas traži samo jedno – da joj predamo svoje grehe. Zbog ljudskih greha otvorilo se Nebo, sišlo na zemlju i darovalo nam po Isusu mogućnost povratka u Nebo.

Najveću zahvalnost i poštovanje pokazaćemo Isusu ako iskreno i iz sve duše zavapimo: Gospode Isuse Hriste, Sine Božiji, smiluj se meni grešniku!

18.03.2018., broj 114 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

prema tzv. "rodnoj ideologiji" - koja sasvim naopačke izokreće zdravo moralno učenje o muškarcu i ženi - čovek se rađa kao neutralno biće koje onda kasnije odabira svoj pol tj. hoće li biti muško ili žensko, ili pak nešto treće, neodređeno, a to neodređeno se kao neki imaginarni treći rod još smišlja (moguće je da to bude malo jedno i malo drugo...). Rodna ideologija tvrdi da su pol i rod odvojeni.

Ta pogubna ideologija se, preko pojedinih feminističkih pokreta i međunarodnih konferencija u Kairu 1994. i Peking 1995., uključila u ključne svetske društveno-političke procese i postala je POLITIČKA PARADIGMA. Ona nema naučnu osnovu koja bi je držala već se širi kao jedna ideologija tj. politička paradigma.

Sada pokušavaju takvu ideologiju "ispod radara" progurati u novi dokument, tzv. Istambulsku konvenciju prihvaćenu 2011. godine. Konvencija svakako ima i dobrih stvari, jer se njom zaista bori protiv nasilja nad ženama. Međutim, upravo zbog toga je vrlo perfidno formirana, na način da se u dobar dokument između redova ubacuje

rodna ideologija - kao Trojanski konj, putem trika.

Šta je zapravo Istambulska konvencija? To je jedan međunarodni ugovor koji je kao takav pravno jači od zakona pojedine države, što znači da se države podređuju ideologiji koju ta Konvencija zastupa. Države koja ga ratifikuju obavezne su da omoguće kontrolisanje njenog sprovođenja od strane međunarodne zajednice.

Kao hrišćani, moramo ostati čvrsti u stavu da je promena spola nemoguća – ni po Božijim ali ni po prirodnim zakonitostima: genetski kod svakog čoveka je zapisan u svakoj njegovoj ćeliji, te stoga nikakva hirurška procedura ne može izmeniti svaku ćeliju čoveka i utisnuti joj drugi DNK. Mi se možemo hormonalno promeniti i ličiti na drugi pol, ali nikada nećemo moći biti drugog pola.

Rodna ideologija je opasnija od svake ateističke jer su ove poslednje prepoznatljivije i javne, a rodna ide podmuklo, iznutra.

Rodna ideologija smatra da su polne razlike društveno uslovljene: odgajamo devojčice kupovinom rozih haljina i lutki, i one zbog toga postaju curice. Međutim, pol je određen u trenutku oplodnje.

U Konvenciji se, dalje, spominju stereotipi koji su negativno obojeni pojmovi, ali stereotipi su nam u određenoj količini potrebni.

Stoga, braćo i sestre, u ovom vremenu je više nego potrebno da budemo mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.

Nedeljno razmišljanje

"Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod" (Iv 12,24)

Ova slika sa pšeničnim zrnom najbolje označava potrebu i vrednosti Isusove smrti i uskrsnuća. Smrt mu pruža mogućnost da do kraja razvije svoju spasiteljsku snagu. Ona otklanja sva ograničenja Isusovom delovanju koje tek u uskrsnuću dolazi do pravog izražaja. Zato je smrt, ma koliko bila strašna, sastavni deo Isusovog proslavljenja.

Isus se nije došao boriti protiv ljudi, nego protiv Satane (Iv 16,11; 1Iv 3,8). Sad je došao čas otkupiteljske pobede nad Satanom i ostvarenje najstarijeg obećanja spasenja (Post 3,15; up. DaP 12,9-17). Uzdignuće Hristovo na krst, uskrsnuće i vaznesenje stoje u istoj liniji i čine jedno podignuće: Hristos je "uzvišen sa zemlje" te

svojim spasiteljskim delom privlači ljude k sebi, one koji su otvorenog srca - to je očiti znak da je Satana razoružan i onemogućen.

Uzdajmo se u Hrista Isusa, ostajmo zagledani u Njega i otvorenog srca u zahvalnosti primimo Njegovo spasenje.

11.03.2018., broj 113 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

često možemo čuti kako nema dovoljno duhovnih zvanja, kako je potreba za njima sve veća i veća. Međutim, zaboravlja se da baš oni koji bi ta zvanja trebali privući i podizati, često zataje. A oni koji takva zvanja zatomljuju zaista su "grozote pustoši". Osoba koja kreće tim blagoslovenim putem prema sveštenstvu, može doživeti velika razočaranja, razočaranja do te mere da ona u krajnjem mogu – na žalost – rezultirati "gašenjem vatre što tek tinja".

Najinteresantnija je činjenica da upravo neki sveštenici, koji bi trebali biti pomagači mladim ljudima na putu prema oltaru, na vrlo kvalitetan i sistematičan način mogu u čoveku koji je osetio duhovni poziv, taj unutrašnji žar, taj žar ugaziti. Nije li to prokletstvo kada sveštenik umrtvljuje poziv u pozvaniku? Onaj, dakle, od kojeg se najviše očekuje da pozvanom pomogne na putu prema oltaru, upravo taj ga trne, gazi, gasi. Kako?

Naime, krećući se putem svog unutrašnjeg intuitivnog poziva, krećući se putem Isusa Hrista, najvećem broju osoba se na tom putu javljaju misli: "Zašto sam i jesam li pozvan, umišljam li...", pozvana se osoba često 'klima', 'ljulja' kao jedrenjak na olujnom moru sva prožeta upitima. Stoga, takve pozvanike treba podržati i pridržati, dati im samopouzdanje, ohrabriti i reći: "Ako uistinu osetiš da te Bog zove, pođi za Njim". Pozvana osoba tj. pozvanik, želi da kontaktira sa sveštenikom u vezi tog svog iskustva poziva, koje ga intuitivno prožima sve do dna njegovog bića.

I šta se onda može dogoditi? Najčešće sveštenik kojem se pozvani obraća u vezi sa svojim pozivom, nikad neće ni pitati pozvanog: "Kada i na koji način si doživeo u sebi radost i sreću da Hristos Gospod sija u tvom srcu?" Da li je sveštenik koji se tako ponaša zaista doživeo poziv ili je u tu službu ušao samo da se uhlebi ili zato jer se iz njegove porodice tradicionalno išlo za sveštenika pa je išao i on, tek tako da nastavi folklor svoje porodice? Takve sveštenike možemo nazvati 'zanatlijama' a ne pravim sveštenicima koji su doživeli poziv Božiji. Možda se sam đavo služi takvim

sveštenicima - a da toga oni i nisu svesni - da gase pozive u drugim pozvanima (jer, đavo je lukavac; satana = ometač, protivnik).

Kada pozvanik gleda svog župnika ili paroha kako drži krunicu, kako vodi Evharistiju, klanjanje Presvetom sakramentu itd. on onda procenjuje verski žar tog župnika i ima pravo na to da bude kritičan. Ako je Euharistija za takvog župnika poput običnog blebetanja a krunica vreme da župnik obori svoj vlastiti rekord u brzini moljenja, onda, pitam se, zašto je takav sveštenik uopšte sveštenik? Takav sveštenik se uzalud moli za duhovna zvanja jer ih vlastitim življenjem tera. Kako da bude duhovnih zvanja, kada ona zvanja koja Bog poziva - oni gaze svojim kritikama bez imalo pohvale i koje tople ljudske reči, obične tople reči: "Kako si danas? Kako zvanje? Bog te ljubi, odazovi se bez straha..".

Ne, radije se zadržavaju na brbljanju pretvarajući svetu Liturgiju u ofrlje zanatstvo, koje ih sasvim očito umara. Radije će vrteti Služebnik kao roman i izrecitovati formule tek toliko da ispune formu... Sve to pozvanik gleda i registruje pa kaže: "Ja osećam poziv ali ne mogu biti ovakav sveštenik, tako da valjda i nisam pozvan". Tako zvanja otpadaju, a oni 'mole' (brbljaju) za ta zvanja. Tako gase žar koji tinja u pozvaniku, žar poziva. Postoje i takvi sveštenici, čak okićeni titulama monsinjora ili kanonika, koji kažu pozvanima: "Ako ti ne ide škola ima još posla za 'šljakanje' u svetu...". Možemo li to nazvati brigom za zvanja? Zar se takvi ne boje Boga?

Što će reći Onome koji jeste, kada ih On upita o sablažnjavanju ove najmanje braće - u ovom slučaju bogoslova. Ali, takvom svećšteniku je bitno da zna lepo govoriti o Božijoj dobroti i o tome kako je vera bez dela mrtva vera, dakle, on sebe proglašava mrtvacem. To su mizantropi u sveštenskim haljinama, oni koje Hristos naziva "obeljenim zidovima i otvorenim grobovima". Nisu li to uhlebljenjaci?

Bitno je da se takvi mole: "Oh Gospode, pošalji nam novih svežih zvanja". To su pozivoubice – sveštenici koji životom nedostojnim svoje službe gase zvanja. Zato je potrebno biti budan: "Otreznite se! Bdižite! Protivnik vaš, đavo, kao ričući lav obilazi, tražeći koga da proždre. Oprite mu se čvrsti u veri." (1Pt 5,8-9).

04.03.2018., broj 112 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ovo vreme posta na osobit način upućuje nas prema pokori, prema poniznosti i unutrašnjem osluškivanju pulsa našeg života koji je u Božijim rukama. Čitav naš život

trebao bi biti življen u duhovnoj poniznosti.

Veliki ljudi su duhovno ponizni – oni uočavaju svoje ljudske ograničenosti, svoju smrtnost... Smrtnost predstavlja radikalnu ograničenost čoveka. Ona za svoj dolazak ima posebne, unutrašnje razloge. Spoljašnji uslovi i okolnosti kao što su bolest ili neka nesreća manifestuju se kako bi nekoj osobi oduzele život, što se događa u svim onim slučajevima kada je za duhovni život neke osobe dalje postojanje u ovom, zemaljskom svetu postalo besmisleno.

Rođenje i smrt u rukama su Gospoda Boga. Trenutak smrti često je povezan s duhovnom misijom pojedinca. Pravednici smrt često i predosete. Ne uplaše se i često je samo spokojno pričekaju ili čak njen dolazak priželjkuju.

Taj prelaz, kojeg posmatramo u fenomenu fizičke smrti, kod ljudi u pravilu izaziva strah. Mnoga duhovna dela nam govore o važnosti poslednjih sati na zemlji, upravo su poslednja osećanja koja u sebi doživljavamo vrlo bitna za prelaz u onostranost. Vreme našeg odlaska osetljivo je jednako kao i vreme našeg rođenja – odgađanje je jednako štetno kod rođenja kao i kod umiranja. Sebe treba pripremiti na savestan odlazak sa Zemlje. Treba imati poštovanja prema svojim poslednjim časovima na Zemlji.

Neka nam i ovaj post bude vreme razmišljanja o našoj prolaznosti, našoj smrtnosti i ograničenosti, kao i vreme pojačanog uzdanja u Boga i Onoga koga je poslao - Hrista Isusa.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre,

"No sam se Isus njima nije poveravao jer ih je sve dobro poznavao i nije trebalo da mu ko daje svedočanstvo o čoveku: jer sam je dobro znao šta je u čoveku". Koliko ove riječi zvuče poražavajuće za sve nas, za ljudski rod. Koliko one zadiru u samu srž ljudske nestabilnosti, nepostojanosti, naše slabosti i ograničenosti. Koliko nam one govore o našoj bedi i silnoj potrebi Božijeg zahvata u nas, Njegovog izlečenja naše pale i nestalne naravi, Njegove intervencije koju je milošću svojom ostvario po Hristu Isusu.

U ljudskoj slabosti, sklonosti grehu i prevrtljivosti... vidimo delovanje onog što se naziva mysterium iniquitatis - tajna bezakonja, delovanje i napadi palih duhova. Ali upravo Hristos jeste granica postavljena zlu, izraz milosti Božije. Narav zla, onako

kako je shvata sv. Toma, sledeći sv. Avgustina, uvek je odsutnost nekog dobra koje bi trebalo biti prisutno u određenom biću, stoga je zlo zapravo lišenje. Ali nikada nije potpuna odsutnost dobra.

Način na koji zlo raste i razvija se na zdravom terenu dobra čini jednu tajnu. Tajna je i onaj deo dobra koje zlo nije uspelo razoriti i koje se - usprkos zlu - širi, napredujući, štaviše, na istom terenu. Ljudska narav je ranjena grehom, ali ona zaista nije razorena, nije postala potpuno izopačena, usprkos Istočnom grehu. Narav je sačuvala sposobnost za dobro, za svoje opredeljenje za dobro - za Hrista.

Recimo to slikovito: naši su senzori znatno oslabljeni, naš periskop je mutan, ali iznad površine ipak možemo uočiti jasno Sunce koje nema zalaza - svetlo Hrista Spasitelja.

25.02.2018., broj 111 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kada govorimo o autoritetu onda nikada ne smemo smetnuti s uma da je manjkavost svakog autoriteta bazirana na ljudskoj pogrešivosti. Švajcarski teolog Hans Urs von Baltasar (1905. – 1988.) napisao je kako bi zbog svakog nepotrebnog skandala bilo poželjno da papa pretvori ceo Vatikan u jedan muzej i preseli se izvan Rima. Tog istog Baltasara papa Jovan Pavle drugi imenovao je kardinalom (Baltasar je imenovan kardinalom ali je preminuo dva dana pre ceremonije ustoličenja).

Fon Baltasar je osporavao i papinu i crkvenu bezgrešnost "jer ljudi uvek mogu pogrešiti." Na određeni način mu je Jovan Pavle drugi dao za pravo kada je, uoči jubilarne 2000. godine, počeo tražiti oprost za sve loše što su tokom istorije učinili njegovi prethodnici na čelu Rimokatoličke crkve (npr. prema Jevrejima, američkim Indijancima, u krstaškim ratovima ili zbog podele Crkve na istočni i zapadni deo...)

To je napravilo unutar Rimske kurije veliki broj nezadovoljnih. Pre Jovana Pavla drugog, jedino je još papa Adrijan šesti (1522. – 1523.) ispovedio crkvene grehe. Adrijan šesti pokušao je spasiti raskol u Zapadnoj crkvi i na Luterov poziv odgovorio kako su njegovi "prethodnici na Petrovoj stolici činili odurne stvari, kako su grešili i sveštenici, kako je bolest ušla doboko, ukorenila se, razvila, te je treba lečiti prikladnim lekovima...." Međutim, Adrijan šesti nije uspeo da zaleči raskol. Poljak Jovan Pavle drugi je krajem 20. veka, pripremajući Rimokatoličku crkvu, vernike i svet na kazivanje "mea culpa" za prošlost, često citirao Adrijana šestog.

Istorija papinstva zabeležila je svašta. Kao jedan detalj iz te istorije u kontekstu "nepogrešivosti" možemo spomenuti papu Honorija prvog (625. – 638.) koji je kao papa jeretik čak i osuđen od drugog pape. Papa jeretik Honorije prvi ušao je u istoriju kao nedovoljni poznavatelj teologije, jer pitanje dvostruke uloge Hrista (kao Boga i čoveka) svodi samo na pitanje gramatike, te čak pismeno potvrđuje kako je Hristos Bog (a ne i čovek), pišući patrijarhu Konstantinopolja Sergeju. Tako je nastao "slučaj Honorije" koji će trajati vekovima. Kasnije je papa Agaton (678. – 681.) uputio delegaciju na koncil u Konstantinopolj, na kojem su osuđeni monofizitizam, patrijarh Sergej i papa Honorije prvi. Šta, dakle, iz istorijskih činjenica reći na "nepogrešivost" u kojoj jedan nepogrešivi papa Agaton osuđuje ranijeg nepogrešivog papu Honorija prvog kao jeretika?

To je samo jedan izdvojeni primer koji tektonski ljulja dogmu o papinoj nepogrešivosti Pija devetog iz 1870. godine. Doduše, u vreme Honorija prvog još nije bio eksplicitno definisan govor "Ex Cathedra" ali jasno da ga je Honorije prvi implicitno koristio u iznošenju i zagovaranju svog jeretičkog stava. Kako se postaviti kada papa iznese jeres Eks Katedra, u koju bi po toj definiciji svi hrišćani bili dužni verovati, odnosno bili bi dužni postati jeretici? Ne bi li onda oni koji to ne prihvataju – pravoverni – bili na neki način proganjani? To je jasna i trajna opasnost od implikacije nepogrešivosti.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, u jednom ontološkom i antropološkom smislu, čovek uvek ima potrebu za promenom, ona mu je potrebna - uvek postoji težnja da se nadvlada postojeće. To znači da se čovek želi izdići iznad onoga što oseća i dohvata, iznad fizičkog, materijalnog – zemaljskog.

Isus je učinio pred svojim učenicima na Brdu preobraženja jednu promenu koja je bila vidljiva spolja. Hteo je pokazati da je smisao obraćenja tj. metanoje – konstantne promene (grč. μετάνοια) – u nekoj drugoj, konačnoj dimenziji čovekovog života, a to je punina života "s one strane." Tu se odmah javlja raskorak u odnosu na naša očekivanja. Kada mi želimo promene, želimo da nam bude bolje. Želimo da se zadovolje naše želje, i to odmah. To je prvi nesporazum između Isusa Hrista i čovečanstva. Taj nesporazum proizlazi iz toga što mi shvatamo život isključivo u granicama prostora i vremena, te da bi se u tim okvirima moralo dogoditi sve što želimo. To je nesporazum koji Isus teško može razrešiti snagom autoriteta i čudesima. Taj se nesporazum može razrešiti samo ako postoji duboko poverenje u Isusa Hrista.

Isus se preobrazio pred učenicima. Ta preobrazba je bila radosna, iznimna, bila je

takva da su učenici zaželeli u toj radosti trajno ostati: Petar je rekao Isusu da bi bilo lepo ostati na Brdu preobraženja i ne vraćati se više u Jerusolim.

Međutim, svojim postupcima Isus je jasno rekao da se **PREOBRAŽENJE NE MOŽE DOGODITI BEZ POVRATKA U JERUSALIM – U OVOZEMALJSKU STVARNOST OVAKVU KAKVA JESTE**. Naša unutrašnja promena se može dogoditi samo kroz iskušenja života. Isusova konačna promena bila je vezana uz izuzetno velika iskušenja kalvarije.

Sv. Matej kaže, kad su se vraćali s Brda preobraženja, kako im je Isus rekao da nikome ne govore o tome što su videli, da ne bi ljudi pomislili kako je lako biti Isusov učenik i naprosto biti čovek. Potrebno je pričekati dok Sin čovečiji prođe kalvariju, dok vaskrsne. Isus je rekao: "Sad idemo u Jerusolim, tu će Sin čovečiji biti predan, osuđen i razapet." On najavljuje okvire promene kroz koje treba proći, a to najčešće čoveku nije prihvatljivo. Niko do sada, počevši od Adama, nije mimoišao kalvariju. Niko! Nju treba proći jer je ona sastavni deo života na zemlji, rasta i duhovnog jačanja koje moramo ovde ostvariti.

Petar je savetovao Isusu neka ne ide u Jerusolim, budući da Ga tamo čeka smrt. To nam pokazuje kako je teško prihvatiti konačnu istinu o životu – da se bez prolaska kroz iskušenja ne može istinski proživeti ljudski život na zemlji. Treba ići u "Jerusolim", a to znači ostati veran životu i izdržati sve da bi se konačna promena mogla dogoditi. Petar nije predstavnik individualnog shvatanja, nego kolektivnog shvatanja – shvatanja svih nas. Niko ne bi želeo u Jerusolim, želeli bismo da nas patnja mimoiđe. Isusov stav na takvo mišljenje je: "Nosi se od mene, Sotono, jer ti nije na pameti što je Božije nego što je ljudsko." Time Hristos jasno poručuje da ni On, kao istinski Sin Božiji, ne može preskočiti iskušenja, ne može preskočiti Kalvariju – treba ići u Jerusolim. To za nas znači da trebamo nastaviti živeti, skupiti snagu koju često nemamo jer mislimo da ćemo se lako snaći u životu. Ta snaga koju može samo Bog dati je svakom od nas iznimno potrebna, stoga Hristos i kaže da bez Njega ne možemo učiniti ništa.

Ta dimenzija promene i obraćanja stiče se apsolutnim poverenjem u Isusa Hrista. Hrišćanin nije onaj koji samo veruje u Isusa, nego onaj koji veruje u Isusa na način da u životu treba proći kroz Jerusolim – kroz iskušenja života, kroz nepredvidivosti i trpljenja. Sv. Pavle nam jasno kaže da Bog ni svoga Sina nije poštedeo za nas – krv se Isusova proliva za nas. Bog se opredelio za nas u Isusu Hristu i pokazuje nam po Njemu put spasenja – izdržati sve u životu uzdajući se u Boga koji je prisutan bez obzira na krst života kojeg je prihvatio i prošao i Sin Svevišnjega: "Ko hoće za mnom, neka uzme svoj krst i neka me sledi."

Jevanđelje nije samo Jevanđelje čuda, nego i Jevanđelje krsta. Čuda ne smeju

zamagliti horizonte vere. Bog stavlja i Avraama na iskušenje, proverava da li bi bio spreman učiniti sve što Bog od njega traži. Shvatiti Avraamovu veru u Boga znači zamisliti sebe u situaciji da Bog od nas traži uzdanje, npr. da podnesemo tešku dijagnozu, da uspemo jedno životno iskušenje osmisлити u veri. Pitanje je koliko smo na to spremni. Kad je čovek spreman na sve što Bog traži, kad kaže: "Bože, ako je malo, daj još, ali daj mi i veru i snagu" – u tim ontološko-antropološkim unutrašnjim finim procesima se ostvaruje duhovni rast lične egzistencije.

Takva vera rađa obraćenjem, egzistencijalnim promenama u životu svakoga od nas.

18.02.2018., broj 110 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Sveta ređenja su duboki znak odaziva na poziv Božiji. Ona su znak velike hrabrosti i odvažnosti. Reč je o viteštvu duha, jer samo vitezovi duha mogu odgovoriti na Božiji poziv. Mnogo je pozvanih ali malo je odabranih, kaže nam Gospod. A ko su ti odabrani? Gospod nije pristrasan, On svoj poziv upućuje svima ali mali broj ljudi se tom pozivu odaziva. Prema tome, odabranici su oni koji su se odazivali, koji su svoju veru i poverenje stavili u Gospoda. Kako će to biti i kako će se to ostvariti? Gospod zna – veruj Gospodu. Gde ćeš služiti? Gospod zna – veruj Gospodu. Hoćeš li uspeti na tom putu? Uzdaj se u Gospoda, on će ti pomagati.

Ako u ovom životu postoji nešto zaista vredno življenja, na najizvrsniji način – uvažavajući naravno sva ostala dobra poput porodice, prijateljstva itd. – onda je to sveštenstvo. Tajna sveštenstva je toliko duboka, da je nije moguće izreći. Sveštenik koji je to postao iz stvarnog poziva i odaziva, zaslužuje poštovanje, i to duboko poštovanje. Naše oči trajno ostaju uprte u Gospoda, da nam se smiluje i da nas vodi. On nek nas vodi, jer mi po sebi nismo sposobni voditi ni sami sebe. Ali kada nas Gospod vodi, onda budimo sasvim sigurni da smo na pravom putu. I ne bojmo se! Neka Isus Hristos, i po našoj novozaređenoj braći, deluje i neka širi svoju milost i vrši spasenje sveta.

Nedeljno razmišljanje

Zahvaljijmo Gospodu i blagosiljajmo Ga bez obzira na svo trpljenje koje prolazimo – On je s nama. Seti se da ni apostolima nije bilo lakše, ali imali su unutrašnju radost života jer je u njima titrao sam Život – Bog. Naša braća koja su primila svete redove

ostala su ista, ali opet i različita. Oni su sada obeleženi na sasvim osobit način neizbrisivim sakramentom svetog reda, te će u zajedništvu sa svojim biskupom vršiti svete službe za verni narod i voditi ga u duhovnim delima. Time Crkva Hristova nastavlja svoj hod kroz vekove, verna Gospodu. Na ljubav prema neprijateljima, u čemu se sastoji savršenstvo bratske ljubavi, ništa tako nas ne podstiče kao ugodno razmatranje one čudesne strpljivosti kojom je onaj divni po obliku među sinovima ljudskim pružio svoje dražesno lice bezbožnicima da ga popljuju; kojom je one oči, koje jednim migom svime upravljaju, podložio pokrivalu bezbožnika; kojom je izložio ona svoja leđa bičevima; kojom je podložio glavu, od koje drhte moći i vlasti, oštrini trnja; kojom je sebe samoga predao izrugivanjima i porugama; kojom je naposljetku strpljivo podneo krst, eksere, koplje, žuč, sirće, u svemu tome blag, ponizan, miran. Na kraju, poput ovce je odveden na klanje, i poput janjeta je zamuknuo pred onim koji ga striže i nije otvorio svojih usta. (Iz Ogladala ljubavi blaženoga Aelreda, opata)

11.02.2018., broj 109 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

slikati kao i pisati može se u okviru jednog vremena i s njim paralelno, a to znači: gledati na vreme po pomodnim propisima tog istog vremena, te se obmanjivati zajedno sa svojim vremenom. Međutim, ima i onih koji – iako su manjina – nemaju potrebe da gledaju svet po propisu i da veruju u katehizam izdiktiran po mišljenju jednog upitnog "pogleda na svet", koji ipak shvata da je za njih Mikelandelo naslikao svoj Dies Irae.

Oni razumeju ali ne žele da prihvate da je dobar deo stvari u koju veruju nastao na pogrešnim pretpostavkama, te je izvan svake sumnje u velikom delu zabluda. I kada bi oni uživali u svojoj zabludi a druge ostavili na miru, sve bi bilo puno jednostavnije. Međutim, zašto jednostavno ako se može komplikovano, rekao bi narod. Drugim rečima, sve koji misle drugačije (čitaj - ispravnije) oni prokazuju i na svaki način otežavaju njihov život. Kako se postaviti u odnosu na to, opet, zgodno odgovara Krleža:

“Ja sam osećao potrebu, duboku, upravo sto posto telesnu potrebu da se okrenem i da nestanem. Ubrzanim korakom da se oslobodim ove napasti! Da pobegnem! A s druge strane, smetala me pomisao da će ovaj kreten zaista poverovati da sam nekakva vrsta krivotvoritelja na begu pred teralicom, a kako je glup, može još alarmirati i čuvare i dati se za mnom u poteru. Pokušao sam, dakle, da delujem logikom...” (M. Krleža, Na rubu pameti, str. 237)

Shvatimo da verske istine ne moraju biti naučne istine. To su naše opredeljenosti. Ja ne mogu biti drugo nego vernik, hrišćanin, sveštenik, na to sam ponosan, ali isto tako priznajem pravo drugima da imaju svoje vrednosti, svoja opredeljenja. To je jedini put da bismo danas mogli živeti na istom ulazu, u istom gradu, da bismo zajedno mogli živeti a ne "tući" se.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, veliki i blagopokojni don dr Ivan Grubišić isticao je kako, kroz celu istoriju, čovečanstvo ne prate samo mnoge bolesti tela, nego i bolesti duše i duha koje takođe mogu biti zarazne. Jevanđelje po Marku govori nam o gubi, koja je bila jedna od posebno teških bolesti. U Isusovo vreme ta bolest je pogađala i izabrani narod. Čak je i Mojsije pokušao zaštititi svoj narod od gube. Kad bi se pojavili znaci bolesti, bele pege, dotična osoba je morala biti isključena iz zajednice u kojoj je živela. Kako bi je ostali prepoznali, ta osoba je, kako kaže Mojsije, morala rasparati svoje haljine, razbarušiti kosu i prekriti gornju usnu. Kada su bolesne osobe dolazile da uzmu hranu na određenom mestu, morale su vikati: "Nečist!". Ne bolestan, nego nečist. Bolest je zapravo bila telesni znak neke jače duhovne kazne. Narod treba, kaže Mojsije, zaštititi od opasnih i bolesnih. Taj mentalitet isključivanja bolesnih i opasnih trajao je i u Isusovo vreme. Nije se smelo družiti sa onim koji je prokazan i koji je na osnovu Mojsijevog zakona bio označen kao grešan. Tešku bolest kao što je guba, tumačilo se, nijedan čovek nije dobio slučajno. Smatralo se da iza takve strašne kazne mora biti Bog. Jevanđelje nam pokazuje da je Isus prekršio propise jer je bio sa gubavcima i nečistima, a oni su, verovalo se, odbačeni u ime Boga.

U Starom Zavetu: "Gospod reče Mojsiju i Aronu: ako se kome na koži pojave otekline... treba ga odstraniti iz tabora i takav treba vikati: "Nečist!"" Jasno je da to nije rekao Bog, nego ljudi, ali u ime Boga da bi snaga zakona i propisa bila snažnija. Mnogo toga i onda i danas mi govorimo u ime Boga i pozivamo se na Boga. Ali to ne odgovara istini. Da Bog stoji iza toga, Isus ne bi učinio ono što je učinio. Što si bio isključiviji prema prokazanima, bilo duhovnim ili telesnim bolesnicima, bio si bolji vernik. Zato su najbolji vernici u takvom mentalnom sklopu oni koji su najisključiviji i koji se drže propisa do u tančine. Nije važno šta od toga ima čovek, važan je propis.

Sve to "drži vodu" dok ne dođe neko ko je gospodar Subote, koji je iznad Subote i iznad zakona. Sve je to Isus relativizovao i pokazao da to treba prekinuti. Naime, šta je Isus uradio iako se sa gubavcem, koji je nečist, ili sa grešnikom kao što je bila Magdalena ili Zakej, nije smeo družiti? Isus je s Magdalenom razgovarao, otišao je u Zakejevu kuću, bio je i u Simonovoj kući koji je takođe smatran grešnikom, na krstu je

razgovarao sa razbojnikom.

Vratimo se na trenutak susretu sa gubavcem: Isus se nije držao propisa. Gubavac se takođe nije držao propisa, nego je nagnan svojom bolešću došao, probio se do Isusa, znao je da krši zakon, ali želeo je spasenje. Isus nije počeo vikati: "Nečist si, nosi se, kad ozdraviš, onda ću te primiti", nego ga je uzeo za ruku i pitao: "Šta hoćeš?" A on je odgovorio: "Da me očistiš!" "Hoću, budi čist." Dakle, zato što si bolestan nisi nečist, nisi od Boga prokazan, nisi proklet, čovek si kojem treba pomoći. Nema duhovne isključivosti!

Fariseji to nikako nisu mogli razumeti (kao ni današnji "farizeji"). To je bila još jedna kap koja je prelila čašu njihove isključivosti kad se radilo o Isusu. "Evo on stalno krši propise, pa kakav je on Bog kad propise krši, a iza tih propisa stoji sam Jahve." U ovom odlomku čudo nije ozdravljenje gubavca, nego je čudo da Isus pokazuje ljubav prema čoveku, ne prihvata isključivanje čoveka iz zajedništva. Naglasio je: "Nije čovek radi Subote, nego je Subota radi čoveka." Ništa što je Bog objavio, i u Starom zavetu, a posebno u Novom, ništa nije radi Boga, nego radi čoveka. To okretanje tumačenja da je sve radi čoveka trebalo je biti sastavni deo hrišćanskog mentaliteta, da je čovek u središtu Božijeg plana i da nikada, baš nikada, ako hoćemo biti na Isusovim pozicijama, čovek ne sme biti sredstvo.

A sada se zapitajmo koliko su, nakon više od 2000 godina, Isusovi stavovi prisutni u nama, koji smatramo da smo hrišćani? Jesmo li danas ili ranije bili isključivi prema onima koji su bili društveno prokazani a trebala im je naša pomoć?

04.02.2018., broj 108 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Znamo kako je bilo kada bi u komunističko vreme neko bio pozvan "na razgovor". Sutradan, kada bi takav išao ulicom, sigurno su mnogi okrenuli glavu. "Poznaš li ti onoga?" "Ne, nisam ga nikada video." U interesu vlasti i ideologije toliki su bili prokazani i etiketirani, a time i isključeni iz normalnog života i zajedništva. I to se pamtilo s kolena na koleno.

Isključivost, potpuna isključivost. To je bila "gubavost" onoga vremena: prokazani su bili "gubavi", dok su u suštini pravi gubavci bili prokazatelji. Nažalost, ta isključivost je sastavni deo mentaliteta čoveka i tu smo svi slabi. Zauzeti se za prokazane, društveno isključene nije uvek lako. Ima ljudi koji su spremni iskazati solidarnost sa

progonjenima - ali su nažalost retki. Stati na stranu prokazanih, stati na stranu etiketiranih zbog ideoloških razloga, stati na stranu čoveka, to je uvek potrebno, to je hrišćanski, to je Isusov gest koji gubavcu daje ruku.

Opasan je trend biti smatran nositeljem apsolutne istine s "naše" strane, "naše" nepatvorenosti, "naše" ispravnosti, "naše" istine o Bogu i o čoveku, i to još sprovesti metodom totalne isključivosti.

U prvoj crkvi sv. Pavle je rekao: "Ko drugačije objavljuje, drugo Jevanđelje od moga, neka je proklet". Znamo da je Pavle objavljivao Jevanđelje putem ljubavi, a ne putem isključivosti i mržnje. Na žalost, vekovima su svi crkveni sabori, sve do 2. vatikanskog, kada su analizirali pogrešne ideje i učenja kroz istoriju Crkve, završavali s porukom: da bude proklet ko drugačije misli. Je li se onda u Isusovom gestu prema gubavcu dogodilo čudo? Jeste. I veće je čudo dati ruku onome ko je društveno, ideološki, politički ili crkveno isključen nego nekoga ozdraviti. Dati ruku, prihvatiti ga, biti sa čovekom čovek. To je srž hrišćanstva.

Često smo isključeni od svojih, od onih najbližih. Oni peru ruke kao i Pilat i kažu: "Misli se, radi kako znaš." Treba prokazati, razapeti onoga ko misli drugačije, neka oseti da nema mira i da nema opraštanja. Važno je čuvati zakone i propise, a ako se pritom razapinju ljudi, sami su sebi krivi. Hoćemo li se toga osloboditi? Ako nam to uspe, to će biti obraćenje. Sva druga obraćenja su stranputice, nisu hrišćanski stavovi. Iza takvih ne stoji Bog. To je sasvim sigurno.

Biblijski stav je da je i za razbojnika Bog umro, da ni njih nije odbacio. Živimo li mi takvo hrišćanstvo ili se još nismo dotakli hrišćanstva? Nije ovo retoričko pitanje, ovo je suštinsko pitanje. Koliko živimo u skladu s Hristovim gestom? Neko me je prihvatio, neko me je pogledao, neko ima dobru reč kad mi je to najpotrebnije. Ljudi kažu - ako je trula jabuka među jabukama, onda baci trulu da ne bi ostale istrunule. Ali ljudi nisu jabuke - čovek je čovek. Potrebno je puno toga promeniti u sebi da bi Hristov gest, preko nas, danas bio autentičan, bio znak kako postupaju hrišćani. To je put nove evangelizacije.

Kada ćemo početi da uvažavamo sposobnosti, etičnost, ljudskost i poštovanje pravičnih zakona, a ne da se ideološki, politički i verski opredeljujemo i gajimo isključivost? Kao vernici, često radije prihvatamo isključivost nego suživot. Zato, odlučimo danas da nam čovek bude na prvom mestu, jer za čoveka je i Bog postao čovek.

Sećajmo se često: ispod površine ljudske gluposti nalazi se samo jedna religija – religija ljubavi; Samo jedan jezik – jezik srca; Samo jedna rasa – rasa čovečanstva;

Samo jedan Bog – sveprisutni izvor svega.

21.01.2018., broj 107 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kroz razgovore s ljudima uočavamo da se nalazimo u vremenu kada se mlađi i nadobudni povetarci ponašaju prema svojim kolegama, pa i starijim kolegama - kojima su sticajem okolnosti nadređeni - kao prema stoci, upravo tako, kao prema stoci. To je ono što smo premnogo puta čuli od ljudi koji se nalaze u ozbiljnim godinama života te su im, sticajem okolnosti, nadređeni nadobudni povetarci ili povetarke u dvadesetim i nekim godinama života, te koji smatraju da je ceo svet počeo – pogađate: sa njima. Da li je to manjak kućnog vaspitanja? Uticaj medija? Uticaj druženja sa uobraženim nakazama? Hronično praćenje zaglupljujućih televizijskih serija? Slepo sprovođenje direktiva nadređenih još većih nakaza? Teško je na to odgovoriti. Verovatno ponešto od svega toga. Rezultati su tu nimalo obećavajući.

To su ljudi koji oko sebe stvaraju stres, nezadovoljstvo, a time i loš učinak podređenih na poslu. Živimo u vremenu opšteg informatičkog i ostalog napretka, te u isto vreme - u vremenu gubljenja temeljnih regula ljudskosti. Kuda to vodi? Sreća po ceo sistem jeste da čovek ne živi večno na ovom svetu, a time je i njegova tiranija – Bogu hvala – samo mandatna. Hoće li oni otvoriti svoja srca Gospodu, da ih On ozdravi? Nadajmo se i molimo za to.

Razmislimo, jesmo li mi drugima opterećenje? Uništavamo li ljude oko sebe? Osećaju li se zbog nas ljudi loše? Da li ste se to ikada zapitali? Ako niste, vreme je da se to upitate. Dok pokazuješ prstom na druge i navodiš njihove "mane", razmisli – da li je tvoje delovanje u službi Boga ili nečega Njemu nasuprot.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, Gospod poziva ljude na osobitu službu od pamtiveka. Stari i Novi zavet svedoče nam o tome. Čitamo kod Mateja kako je Gospod pozvao apostole u službu. U naše vreme, kroz razgovore i povezanost sa starokatoličkim duhovnicima provincije sv. Kristofora, pre svega sveštenicima i đakonima, ali i ostalim produhovljenim vernicima, klirički kandidat će lakše otkrivati šta Bog od njega traži. Na taj način, klirički kandidat je u kontaktu sa duhovnicima koji su jednako kao i on

usmereni prema Gospodu.

Povezanost sa takvim ljudima je vrlo bitna jer na taj način kandidat ima podršku svoje braće i sestara na putu ostvarenja svog poziva. Oni će mu pomoći u rastu vere i otkrivanju Božje volje za njegov život. Neki će otkriti da nisu pozvani na sveštenstvo, ali će kroz kontakte i podršku svejedno rasti u veri i biti bolji ljudi, steći će dublji uvid u duhovnost i duhovni život, a kroz filozofsko-teološko učenje - u poznavanje svete nauke. Naučićete mnogo o veri te će moći delovati na druge, da i oni rastu u veri.

Kako ćete znati da je ono šta osećate uistinu poziv? Javite se jednom od naših đakona ili sveštenika i sa njima porazgovarajte. Oni nisu ti koji će vas "regrutovati" nego će sa vama izvršiti inicijalni razgovor, i neće vas nagovarati da postanete sveštenici, nego će vam samo biti nesebična podrška na putu kristalizacije stvari. Ukoliko odlučite krenuti tim putem, oni će vam svesrdno pomoći u tom procesu. Upamtite, sve što je vredno napora zahteva vreme.

14.01.2018., broj 106 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Crkvi Hristovoj trebaju ljudi koji će se odazvati pozivu Gospoda Isusa, kao što su se nekada tom pozivu odazvali apostoli. Stoga želimo reći nekoliko reči mladim ljudima, kao i svima ostalima koji osećaju u sebi poziv Božji. Onima koji su možda mislili na sveštenstvo ili na duhovno usmerenje: znamo da si tamo negde u svetu i da možda imaš neki osećaj poziva, koji držiš kao tajnu duboko u srcu. Tako nam je bilo svima, dugo smo razmišljali u srcu o sveštenstvu, a nismo to podelili ni sa kim.

Znamo da si tamo i da upravo sada Gospod govori tvom srcu, dok pišemo ove redove, jer ti znaš da On govori tebi, jednako kao što On zna da mi pišemo tebi. Ako misliš da te Bog možda poziva na sveto sveštenstvo ili na posvećeni život u Crkvi, znaj ovo: to duguješ samome sebi i duguješ Bogu da istražiš tu moguću odluku. Ako te je Bog za to stvorio, onda je to ono što će ti doneti mir, radost i životno ispunjenje. Moraš znati da Bog ima plan za tvoj život, ti nisi slučajno na ovoj planeti, ti nisi samo jedno od mnogih ljudskih bića koja kruže naokolo pokušavajući shvatiti život. Ti si u srcu i umu Božjem oduvek, od čitave večnosti, On te je oduvek znao i on te je oduvek voleo, on te je oduvek pozivao k Sebi. On te poziva i na osobiti način života. Za neke od vas koji ovo čitaju, znamo da je taj osobiti način života sveštenstvo. Ako vas Bog poziva, dragi naši, ne bojte se! Nemojte se bojati! Otvorite širom vrata svoga srca Hristu Isusu. Nemojte se bojati odgovoriti pozivu Božjem, bez obzira na sav kontekst prisutan na

tom putu. Znamo da razmišljate o svim okolnostima i poteškoćama koje ostvarenje tog poziva i življenje tog poziva nose. Ne mislite na to. Verujte Bogu. Darujte svoje poverenje Gospodu i ne bojte se. Sledite Ga. I On će učiniti velike stvari sa vama.

Molićemo se za tebe. Molićemo, da Gospod ojača tvoje srce i da ga Sveti Duh ispuni milošću, da shvatiš volju Božju. Ako misliš da te Bog poziva, napravi korak vere, nemoj provesti ostatak života pokušavajući shvatiti da li te Bog poziva da budeš sveštenik ili ne. Ako misliš da te možda poziva, napravi korak. Javi se, otkrij zajedno sa nama svoj put. Jer ako trajno ostaješ neaktivan u strahu da napraviš korak, tada nikada nećeš ni saznati. Stoga, napravi korak, imaj vere, ne boj se i predaj se u ruke Božje - On će sa tobom učiniti velike stvari.

07.01.2018., broj 105 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ne zaboravimo da tradicionalističko-folkloristički obrasci nekih verskih institucija više ničemu ne služe jer su postali sami sebi svrha. Pagani u formalnoj obući vernika postali su bljutava so, o kojoj Hristos jasno govori šta se s takvom solju radi: izgubila je svoju svrhu širenja radosti Jevanđelja onakvog kakvo ono zaista jeste. Stoga ta folkloristička skupina, ili sekcija - svejedno - bez obzira na njenu veličinu sve je manja, a što nas ne raduje niti nas sme radovati. Pre smo tužni i žalosni jer se tok događaja neumoljivo udaljava od izvora. To je, mogli bismo reći, podbačaj te velike celine.

Ta velika celina nije uspela u onom u čemu je trebala uspeti, stoga su crkve sve praznije, a po svetu se prodaju sveti hramovi u kojima se nekada služila sv. Liturgija: na tim mestima sada se nalaze trgovine, pekare i slično. Podbačaj je stoga jasno vidljiv te se i dalje širi. Ali mali broj vernika, onaj "verni ostatak" uspeva ostvariti ono što Bog želi te preko njihovog delovanja svi ostali primaju blagoslov. Upravo to vidimo u primeru Noja, Sodome i Gomore itd. kada Bog pošteduje narod zbog Mojsija (Izl 31,7-14), prekida sušu zbog Ilije (1 Cr 18), vidimo to i u vernom ostatku Jevreja koji su prepoznali Isusa kao mesiju (većina nije) itd. Stoga, ostanimo taj verni ostatak zbog kojeg će celina dobijati blagoslov iako toga nije svesna.

Na žalost, Novi zavet koji je doneo Hristos, danas je suštinski odbačen te ga živi samo taj verni ostatak. Tako je bilo, tako je i danas. Sve će to polako kulminirati kako se stvari kreću prema svom kraju. Hoće li poslednji događaji biti vezani uz Jerusalim, kada Hram bude ponovno izgrađen? Nije teško zamisliti zašto bi ponovna izgradnja Hrama mogla izazvati rat poznat kao Armagedon. Naravno, ni dana ni časa Hristovog

drugog dolaska niko ne zna, međutim, nagoveštaji i pokušaji izgradnje Hrama u Jerusalimu, kao i okupljanje vojski oko Jerusalima, stvaraju dodirne tačke s događajima koje opisuje sv. Jovan u svom Otkrovenju.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, sva svrha Božjih proroka, pa tako i sv. Jovana Krstitelja, bila je da usmeri čoveka prema shvatanju da on - čovek – treba napustiti sve pogrešne ideje o odvojenom postojanju svog Jastva te se ujediniti sa Bogom, Večnim Duhom, Ocem. Upravo to ujedinjenje predstavlja vrhovni cilj čovekov, odnosno ono što sv. Toma Akvinski naziva Visio Beatifica – De Cognitione Essentiae Dei iskustva ljudskog život.

Vidimo da je život trajno nesiguran i nestabilan, poput kapi vode na listu, i druženje s božanskom osobom (prorokom ili čovekom zahvaćenim Bogom), taman to društvo bilo kratkotrajno ili čak samo trenutno, može nas usmeriti prema spasenju i otkupljenju, prema Hristu Isusu. "Ti si Sin moj, ljubljeni, koji je po Mojoj volji!" – te reči zaorile su se s nebesa nakon Hristovog krštenja. Draga braćo i sestre, Bog je ljubav, to nije samo uzvišen pesnički izraz nego duboka i večna istina.

Bez obzira kojoj veri pripadali i bez obzira na vaš položaj u društvu, ako se pridržavate tog prirodnog i u srce usađenog načela, budite sigurni da ste na pravom putu spasenja od lutanja u ovoj kreaciji tame tj. sveta odvojenog od Boga. Bog nam se nudi na osobiti i neponovljiv način u Hristu Isusu. Zapamtite da će nalaženje Boga definitivno označiti i pogreb svih žalosti.